

Bábszínház.

Előjáték.

Írta: Hangay Sándor.

KÖLTŐ:

Most felhúzom az élet függönyét
És fényel szórom be a színpadot,
Mert fény mellett az árnyék élesebb...
Pár perc csupán és mindjárt láthatod!

BOHÓC:

Ó balga költő fellegekbe jársz,
Színházadat nem nézi senki majd.
Robot az élet és a pihenés
Sírást felejtet és örülni hajt.

KÖLTŐ:

Ha nem lesz senki, önmagam: vagyok!
Így szebb, nagyobb s álomnak édesebb.
A nagy Mindenség lesz a színpadom
És tapsoló, telt házat képelek.
De nézd, ki jön off arra? — Oly sötét
És oly fáradtan lépeget szegény...

BOHÓC:

Nagy úr lehet. Ruhája hermelin
És koronát hord megroskadt fején.

KÖLTŐ:

De nézd csak, off is egy ember közelg'.
Elagott koldus. Csontváz, oly sovány.
Tán fát cipel és azt viszi haza...
A gond s nyomor ül ráncos homlokán.
Gyerünk csak félre s nézzük végig ezt,
Király és koldus hogy találkozik?

KIRÁLY:

Mint tolvaj, lopva úgy menekülök,
Off hagytam váram kongó csarnokit,
Szép trónfermem és tenger kincsemet,
De jaj! kinek kell súlyos koronám?

KOLDUS:

Nyögve hordom az élet terheit,
Keresztemet rossz sorsom rakta rám.

KIRÁLY:

Sorsod enyémnél nem lehet vadabb!

KOLDUS:

Az én sorsomnál nincsen mostohább!

KIRÁLY:

Cseréljünk hát. Te add a bugyrodát
És vedd el érte ezt a koronát.

KOLDUS:

Jó alkura én mindig kész vagyok.
Itt van a bugyrom és condram — fogadd!

KIRÁLY:

Nesze palástom, nesze koronám!
Neked adom szép arany trónomat.

(Koldus felteszi a koronát, király felveszi a bugyrot s az egyik jobbra, a másik balra megy. Pár lépés után mindenik felsőhaját magába.)

KOLDUS:

Tyűh de nehéz, de súlyos korona!
Majd hogy a földre nyomja agg fejem.

KIRÁLY:

Tyűh de nehéz e nyomortelt batyu!
A porba görnyeszt. Százszor jaj! nekem.

(Költő és Bohóc előre jönnek, miután a Király és Koldus távoztak.)

BOHÓC:

E két koma hát rossz cserét csinált.

KÖLTŐ:

Kit sajnálsz jobban: koldust, vagy királyt?

BOHÓC:

Az isten tudná, egyformán szegény
E végzetsújtott furcsa két legény.

KÖLTŐ:

Koldus, király az élet színpadán
Mind hordja terhét és mind egyre jut.
— A semmiségbe, az örök-halálba
Vezet az élet, ez a messze út.
A koldus bugyra és a korona
Egyformán súlyos, egyformán nehéz.
— Ez az életnek titka, sarkköve.
Látod pajtás, csak ennyi az egész!
(Függöny le.)